

voor een uitgever dan ik. Hoe ik er dan toe gekomen ben? 'k Heb nu de pen in de hand en den tijd. 'k Wil het U eens in vertrouwen vertellen. De ongelukkige geschiedenis van het jammerlijk portret heeft er niets mee gemeens, maar geeft er toch aanleiding toe.

'k Had wel nimmer aan eenig profijt van mijn letterliebberijen gedacht. Integendeel: zij hebben mij in den aanvang geld gekost. Eenige boekgeschenken of andere kleinigheden mogten mij er later voor gezonden en door mij aangenomen worden, maar dat was alles en nog meer dan ik begeerde. Doch ('t zal nu wel haast veertig jaar geleden zijn ¹⁾), daar had ik een vers van mijn maaksel op 't huwlijk van den Prins van Oranje met de Russische grootvorstin in de Haag-sche maatschappij Diligentia voorgelezen, of de boekverkooper Allart, dien ik niet kende, schelt bij mij aan. 't Was om mij te vragen of hij dat gedicht uitgeven mocht en er mijne vrouw, die er bij zat, een betamelijk presentje voor mogt aanbieden. Zij knikte mij met een glimlach toe en 't accoord was gesloten. Toen ik van het sierlijk gedrukt vers een pak met exemplaren ontving, was er een brief van den speculant bij, waarin hij mij met vele dankbetuigingen bekende, niet te weten, welk cadeau mijne vrouw het aangenaamste zou zijn en dus de keus aan haarzelve overliet. Maar opdat ik weten zou wat hij er voor over had, zond hij er voor het Gedicht van 520 regels een kassiersbriefje van f 520 bij, zonder zelfs quitantie of eenig bewijs van verkoop of overdragt te vragen. — Daar werd de eerste stap op mijn dwaalweg gezet en het besluit genomen om negotie in verzen te doen, al bestemde ik dan ook al het provenu tot huiselijke presentjes. De eene verleiding volgde op de andere. Ik weet ze niet alle meer, er word niets van op mijn kasboek genoteerd. — Aan Wijt gaf ik een gelegenheidsstukje van misschien 80 regels te drukken en op den spoedig invallenden St. Nicolaasavond kwam hij met den hoed in de hand, vragen of hij aan mijn kinderen uit erkentenis een feestpresentje geven mogt, en na verkregen vergunning, telde hij 20 gouden tienguldenstukjes op de tafel uit. Van een aantal minder en meedersoortige verlok-

1) Het was in 1817. Tot 1817 zijn er van Tollens reeds verscheidene losse gedichten en 4 bundels gedrukt (Tuiltje, 3 deelen Gedichten).